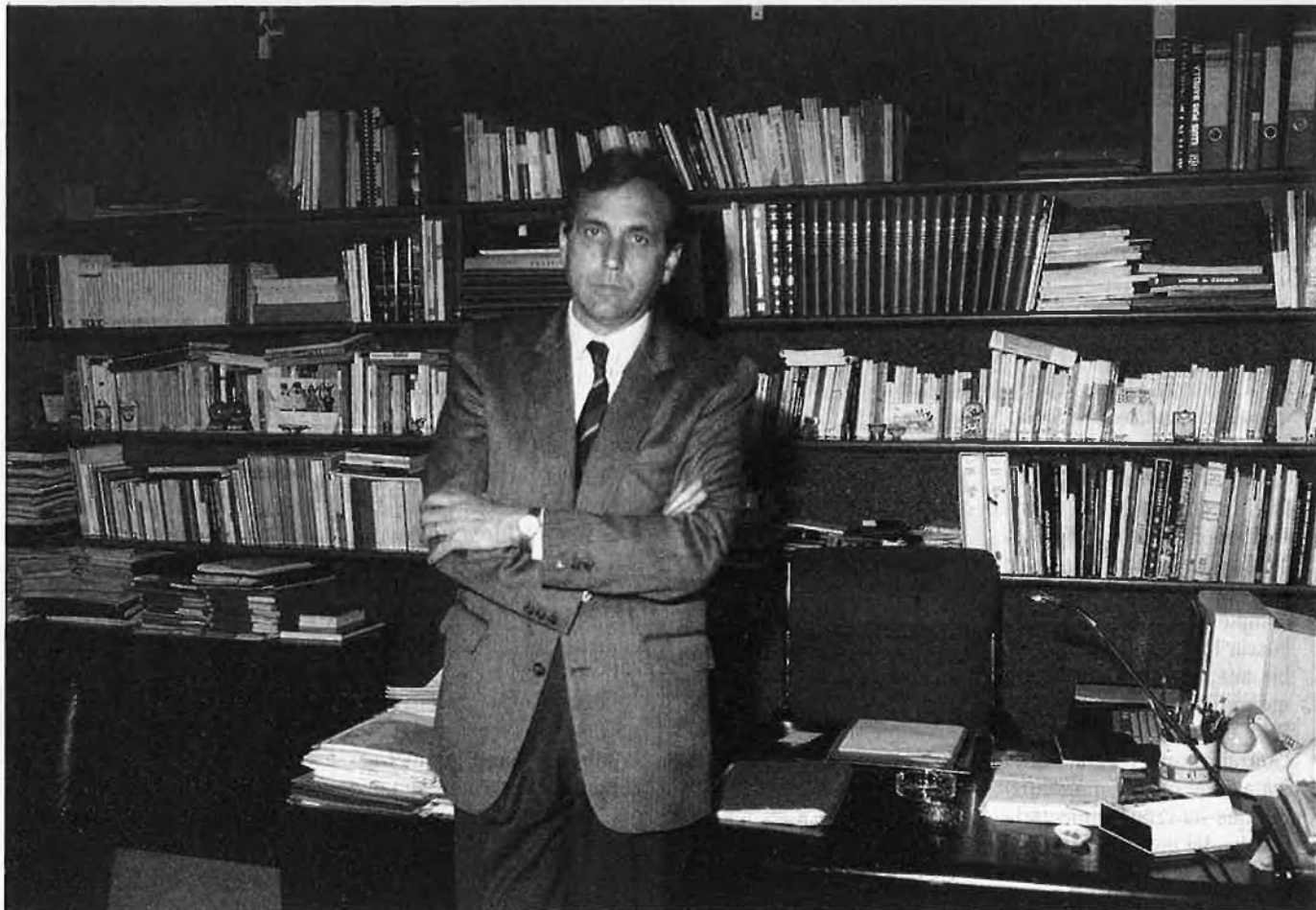

Només hi ha un Raimon Obiols

Primer secretari del PSC, cap de l'oposició al Parlament de Catalunya i, en breu, membre de l'executiva federal del PSOE. Raimon Obiols, el polític més qualificat del socialisme català, es manté insubstituïble, ni pels populars Serra i Maragall.

Raimon Obiols.

DOMÈNEC UMBERT

La possible incorporació de Raimon Obiols, primer secretari del Partit dels Socialistes de Catalunya, a l'executiva federal del Partit Socialista Obrer Espanyol, a Madrid, ha obert la qüestió de per on passarà el futur polític immediat del màxim dirigent del socialisme català, a la vegada candidat de sempre del PSC a la presidència de la Generalitat de Catalunya.

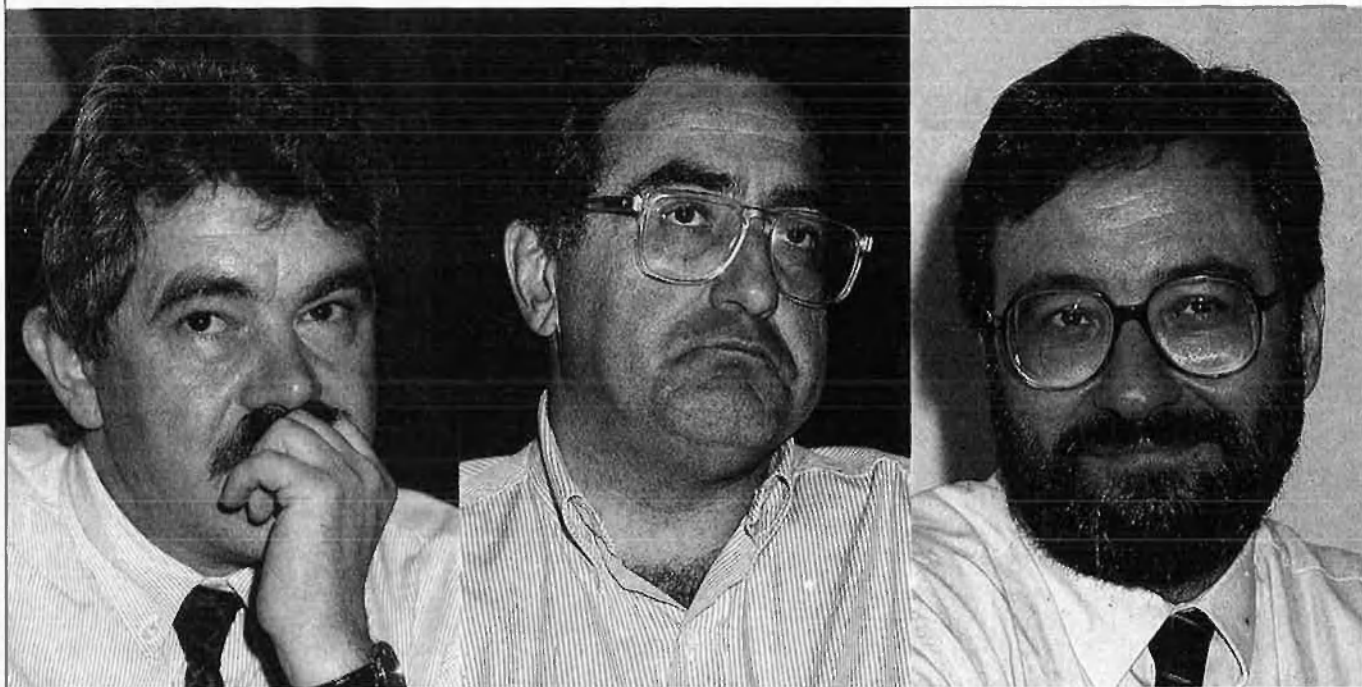
La qüestió arranca en el moment en què de cara al congrés federal del PSOE, de desembre de 1990, els socialistes catalans proposaran

una modificació dels òrgans de direcció estatals. El PSC intentarà traslladar el seu model de funcionament al PSOE, amb la proposta de dividir l'executiva federal actual en dues: un secretariat reduït (permanent) i una executiva àmplia (d'una reunió al mes), i és en aquesta plenària on s'inclouria la presència de personalitats significatives del socialisme estatal, entre les quals té un pes específic alt Obiols. Una proposta similar ja va ser presentada en l'anterior congrés federal del PSOE, però

no va prosperar, davant la qual cosa Obiols decidí no incorporar-se a l'executiva federal, si bé sí que ho van fer tres socialistes catalans, Josep Maria Sala (organització), Salvador Clotas (cultura) i Maria Dolors Moliné (dona).

En aquesta ocasió la proposta del PSC al PSOE no està tan verda com en l'ocasió anterior i té més possibilitats de reeixir, encara més quan la direcció del PSOE ja ha mostrat explícitament el seu interès per integrar Obiols. En qualsevol cas, els

socialistes catalans condicionaran igualment la integració d'Obiols a l'executiva federal del PSOE a l'aprovació de la proposta de divisió d'aquesta executiva. Aquest serà el plantejament d'entrada, que no trau que un desig profund de Felipe González obligui a darrera hora el primer secretari dels socialistes catalans a incorporar-se a l'executiva federal del PSOE sense que aquest òrgan de direcció variï en la línia proposada pel PSC. Sigui com sigui, la presència d'Obiols en l'executiva federal del PSOE no

Pasqual Maragall, Joaquim Nadal i Narcís Serra.

és un objectiu polític del PSC i tradicionalment el primer secretari dels socialistes catalans no ha format part de l'executiva federal. Tenint en compte aquesta tradició, cal buscar les causes de la possible anada d'Obiols a Madrid més que en un interès del PSC en el propi interès de González, que contrarestaria les acusacions de monolitisme que ha rebut i injectaria la saba del projecte socialista català, més progressista i europeu en conceptes com el del federalisme, o en polítiques concretes com la municipalista o la del medi ambient, que tenen poc a veure amb el projecte socialista sevillano-madrileny que s'ha anat imposant a l'estat.

Que Felipe González vulgui Raimon Obiols més a prop obre dos interrogants: ¿és compatible la dedicació a l'executiva federal del PSOE amb les tasques de primer secretari dels Socialistes Catalans? I, ¿és compatible amb les tasques de cap de l'oposició, ara, i de candidat socialista a la presidència de la Generalitat de Catalunya d'aquí a poc més d'un any? Per a tots dos interro-

gants, Jaume Sobrequés, portaveu oficial del PSC, té resposta clara: "Són tasques absolutament compaginables" i encara afegeix: "Plantejar-se un possible canvi de candidat a les autonòmiques és una pura invenció sense cap fonament ni base, llançada des de Convergència i Unió per tapar les seves dificultats a l'hora de trobar un candidat presentable per a les municipals de Barcelona".

Com a complement de la versió oficial, i davant la proximitat del 6è Congrés del PSC, EL TEMPS ha sondejat els primers secretaris de les federacions del Partit dels Socialistes de Catalunya i ha obtingut algunes consideracions d'interès que a manera de síntesi es detallen a continuació.

Entre els enquestats (15 primers secretaris de federació sobre 21) la incorporació de Raimon Obiols a l'executiva del PSOE no sembla especialment bé. El que sembla bé és que el PSOE s'obri als diversos sectors del partit i que això faciliti l'aportació del PSC mitjançant algun representant qualificat, que no hauria de ser obligatòriament

Obiols, si bé es reconeix que Obiols és el més qualificat. L'anada d'Obiols a Madrid, d'altra banda, fa por que deixi fluix el PSC a Catalunya i que resulti difícil de fer-la compatible amb la tasca de primer secretari. També fa por que la incorporació a l'executiva federal condiona la llibertat que un primer secretari necessita, i es tem que si la nova executiva no introdueix interessos polítics diversos, la presència d'Obiols acabi sent innecessària. En qualsevol cas, és opinió compartida que el PSOE necessita l'aportació del PSC i que l'anada d'Obiols a l'executiva federal és bona per al socialisme estatal, de la mateixa manera que hi ha un cert temor compartit que la contribució d'Obiols al socialisme català se'n ressenti.

Pel que fa al manteniment d'Obiols com a presidència, la unanimitat és gairebé absoluta. Els responsables de les federacions del PSC no volen ni sentir parlar d'un substitut en les files del PSC per a enfrontar-se a Jordi Pujol i consideren Obiols el candidat idoni i segur per a les properes eleccions a la

Presidència de la Generalitat. Quant a l'afirmació anterior de Jaume Sobrequés en el sentit que no tenen fonament ni base unes suposades dificultats socialistes per trobar candidat a les eleccions a la presidència de la Generalitat, cal dir que té la raó absoluta perquè els dirigents actuals del PSC creuen en un Obiols líder. Però caldrà veure si aquesta correlació es manté després del congrés d'octubre o si és cert que, tal com s'ha insinuat des d'alguna federació, s'està preparant un recanvi. Fent política-ficció, s'ha coincidit que els recanvis amb més possibilitats ara per ara tenen més contres que pros per plantejar-se la cursa electoral cap a la presidència de la Generalitat de Catalunya. Els recanvis més citats tenen nom i cognoms: Narcís Serra i Pasqual Maragall. I, a distància, Joaquim Nadal.. Algú ha citat també Jordi Solé Tura, que el seu nom sempre sona quan s'acosta l'època de les cares en els cartells electorals.

Josep Maria Pasqual (amb informacions de Pere Martí i Eduard Voltas)